

מתוך יומנים

ישנים

גירוס

בתור למיון פסיכיאטרי

הבחירה היא מונח של תפישה ולא מונח מדיד.
יש עצב בעולם, יש צער וסבל והם אינם שלי.
אני נופל במשקעים שאינם מכתביים את עצמם.
אני לא מכתבי את המשקעים לתוכם אני נופל.
הנה עצב גדול.
הנה הכרה תלותית.
על מה אני מוותר ובמה אני מחזיק וכיצד.
משקעים שאינם מכתביים את עצמם. אני.
לחשוב בהיגיון.
אני.

לא הייתי מתבייש מתוך שיש הכרה ויש יש.
מתוך שהדברים.
אבל באם בחרתי ואני מתכוון, איה היא?
התנהגות מוזרה, התנהגות מוזרה,
לא נורמלי, היגיון, אמרנו, להיות כמו כולם?
לא, בטח לא על זה מדובר.
הטוב. הנה, כן. הנה.

(ללא כותרת)

משאבי זמן – משאבים רגשיים.
כוח התפוקה הרגשי מקיים את ניצול הזמן ולהיפך.
יש מתח תמידי בין השקעה לעתיד לבין חוויית ההווה
בשאלה – איזהו ניצול הזמן.
וכן, בין השהות בחברה לבין התבודדות והשקעה בעצמי.
מחד – יש לזכור שלעולם יהיו היעדים רבים מההישגים ומרוחקים מקצב התפוקה,
ולפיכך, יהיה קצב התפוקה אשר יהיה, קצב ההתקרבות אל האופק יישאר אפס.
ומאידך – נראה כי בתוך ההתקדמות, מלבד המאגר המצטבר, התנועה עצמה מחטבת
ומחדדת את ההווייה.
לכן הנחנו, ששומה על משאבי הרגש להוות נקודת המוצא וכן נקודת היעד – ולתפקד
כגלגל המניע את ההווייה, ובמילא את משאבי הזמן. וחובה לזכור ולהבין – שהזמן
אינו בר-כליה.
למעט זמניות קיומנו.
כל מעשה שעל פני הזמן – בחירה.
ופירושו של דבר, שאסור לתת למעשים שעל פני הזמן לנהוג ברגש, אלא לבסס את
מעמדו כמנהל הבחירה. ואמנם, ברי הוא, שעודף היעדים עושה את הבחירה לקריטית
ומתוכו נגדיר את מהות ההווייה במסגרת הקיום הזמני שמשאבי הזמן בו אינם ברי-
כליה.

(ללא כותרת)

לא לדבר על אנשים!

לא להוציא דיבה –
וגם לא להתרגל לחשוב
ככה.

שהיכולת להתחבר
לאנשים לא מובנים
לא תיהפך להצגה!

להבין באמת,
ואפילו להגן עליהם
מול הוצאת דיבה.

(ללא כותרת)

אני נע ונד בין מקומות
ומעביר את כל הזמן
שיש לי להעביר
עם עצמי
במסלולי כל נדודי
ואת ציר החיים שלי
אני חי לאורך כל חיי
עם עצמי
בכל אשר אפנה.

אך המקום,
למשל, כל אחד מן המקומות
שעברתי בהם אי-פעם,
ואפילו אחד שאני שב לעיתים ופוקד,
במקומו עומד
במהלך כל השנים הללו
ובמהלך כל השנים האחרות.
הוא נשאר באותו המקום.

וביקורי בו,
פרק חולף על פני
צירו
הנמשך מלפניי ועד אחריי.

(ללא כותרת)

לא להשתמש כמילות גנאי
או כביטוי לרגשות שליליים, במונחים
שמתארים אי-מי נכונה, ואינם
לגנאי לו, ושיכפישו פניי, לפיכך,
לכשאידרש מלפניו.

יתר על-כן, לשאוף להימנע
מגנאי ומרגשות שליליים, ולשאוף
ולהימנע מדברים שבדרך
הדיבור, ומציניות,
על מנת שלא להתרחק
מן האמת ומן הלב, ובכדי
שלא להיכנע לדפוסי
מחשבה בלתי רצויים
ושמתוך כמיהה לנשיאת-חן.

ואף על פי כן.
לא לשם כבוד-ראש, רצינות,
או חשיבות עצמית. נהפוך-הוא,
בכדי להשיב שער לאהבה
ולטוב פשוטים, לחייכנות קלילה
ואוהדת, שטות ומשחק
ואנושיות ראשונית, לא מסובכת,
(והזדהות עמוקה)
ולדחות מרירות ואטימות.

ואהבת לרעך כמוך!

**

גם הקורבנות,
יש להניח,
לא היו אנשים טובים לפני-כן.

את החמלה שאני עשוי לרכוש
לבני האדם
אני מייסד על היכולת
לתת לכל דבר הסבר.

את הסלידה,
(והיא תוקפת אותי במפריצים של זעם
כי הם בלתי נסבלים, לכל הרוחות,
ולמה שיהיה לי אכפת מהם בכלל,
ולמה שאני ארצה שיהיה להם טוב,
לבני-זונות האלה.)

על הכורח
להסביר כל-כך הרבה דברים.

**

ותמיד הלאה,
על כל פנים,
לעת עתה –
ובעתיד הנראה לעין.

**

פקיחות מלאה,
רוחנית,
כזו שפוערת
ופוקת אותך,
בעצם,
כאִשִׁוֹת נִשְׁתוֹת,
אדירה ותבולה –

תמיד היא לפותה
בשרירות
של הכושר לספונטניות,
שבהעדר מחויבות גמור,
בהעדר
הסללה:

העתיד,
כשמתוכנן וערוך,
מצר ומכביד
וישְׁלָה.

אני כמה לאותו אושר פנימי
עמוק ונשכח של ההכרה
המוחלטת בחיי כי הנם
ובקיום כי טוב ולחירות-
הרוח הנגזרת ממנו.

מעם
שלווה זו, חייכנית
ופועמת. לבבית. מעמה
אבוא לכדי ישוב
הפרוצדורות לְהַבִּי העולם
הזה,
ובה, אתקון עיוותיי.

צפייה

גלגל ענק בעיר גדולה
בפארק שעשועים ליד נהר.
כך, הזמן.
עכשיו חם והדבורים מזדמזמות בנזמיות
בגינתי
בעין-כרם. והשחרור מזמר סלסולים.
המוני החיים סביבי גלים ומגים כאדוות בחלומי של סידהרתא.
כנסייה על צלע הר
עבודות בכביש.
פנאי כחול כשמים.

עמוק
מתחת למרבד הירוק-הצהוב של פריחת חמציצים ופרפרים,
של קריאת הגבר בלול
וקריאות גברים
בעבודת כפיים,
מתחת לציוצים וללימוון,
החומט ירוק-הראש המזדחל עצל על ענף,
הקרניים החמות המענגות את העורף,
מקור הצופית בצוף,
עמוק במעבי המערות החשכות של הטמון והטחוח בצד האחורי והפנימי
של גלגל העין
מונח אי-סדר מאובק.

מזמן הבטחתי לעצמי:
בהזדמנות הראשונה, לכשתבוא, אחבוש כפפות עבות,
סרבלי עבודה,
קסדה,
ואגש למלאכה הממתנה, הסמוכה, האורבת.
אני מוכן לקראתה. נחוש. כיוצא לקרב.
לא להוט, אלא גוזר-דין.
לא מתלהם, אלא מוציא לפועל,
בכפוף לצו גבוה ממני,
ברישיון. בצדק.
במסירות.

איני יודע עוד במה אתחיל. אני צופה את עצמי, עומד שם,
במעבה המערה,
אובד עצות.
תהיינה סלעים לגולל ואבנים לסקל
ואת הכל יהיה למיין, לקטלג, לערוך, לסווג, לאבק, לתייק, לשיים, לשבץ,
לנקות עד שוף
לשעע ולהקצות את היגרים והשפיעים המגובבים והמעורמים
להטיל סדר
באי-הסדר
המונח עמוק
במעבי המערות החשכות של הטמון והטחוח, בצד האחורי והפנימי
של הזמן.

בסוד המחשבה.
באחת הנדנדות בגלגל הענק בעיר הגדולה.
בחבוי, שאינו נראה.

ואך השעה איננה כשרה
וכתוב:
אל תאמר אשנה לכשאפנה
שמה לא תפנה.
והרשימה מתארכת ונמשכת מלפניי ועד אופק.
וכל בהרה, פסיקה של חותם מקופלת בכיסיה,
מאיימת להתגשם,
קרובה.
ואני שעוי לחזיונות ולחום עד כי כל ערבית מוטחת בי במפגיע
פתע, בתורה, וסיבוב הגלגל שב לתומו.

ראוי היה להשתדל למעלה מזאת
ולהגיף הלוט
ולהיגלות לאנשים האחרים
במגידל שמש ובטריסטס דקונהה
ובערים הגדולות.
אני מטייח ומעמיד תילים וכוונות
גדוש הבטחות עצמיות
ומיזמים

שיבה

יום אחד, בעוד הרבה ימים, כשאהיה בא בימים,
כל השיער שלי ילבין
וכל השיער שעוטף את הגוף שלי ילבין
וכל הגוף שלי יהיה מכוסה בפרווה לבנה
כמו של דוב קוטב
ואני אתהלך על מישורי שלג לבנים, אינסופיים,
בקוטב הצפוני
ואנהם נהמות גרוניות-עמוקות, ארוכות,
לעבר שמים גדולים,
בהירים,
זרועי כוכבים.

והם סותרים או ריקים מתוכן
ומחלחלים בסדקי העיים כנוזלי סוללות שמושות רדיואקטיביים
מעמידים נטפים רעילים
בחלל ההכרה,
ושם בליחה ירוקה.
קפיצת שלהבת.

אולם עד אשר אבוא שמה
האור מאיר לי פנים
והשמים כחולים כפנאי.
טרם אאתה חידלון ירפסני ענוג כדבש
ושטיח פרוש לכפיי
בשלמה לי היטרד בשטואטא תחתיו? ככלות הגיעי – היותי.
כשאגיע לגשר
אם אגיע
איווכח – הקלו המים
בנהר
בעיר גדולה
ליד פארק שעשועים
ליד גלגל ענק,
כזמן.

(לאבנר)

**

לקראת כניסת השבת, השמש מבקשת למות.
היא מדממת אל הים שלנו,
המערבי.

אנחנו, אתה ואני, מבקשים לזרוח מזרחה,
אל הסהר הנולד,
אולם העלעלים שלנו רועדים אל השמש הזאת,
השורשים שלנו עגונים אל האדמה הזאת,
אל המולדת הזאת,
אל הדם.